

Szóllósi János (az egyik legöregebb) Öregdiák írja:

Ez a vers tulajdonképpen az érettségi tablók sorába illene, mert ha ilyen címet adnánk neki, hogy : "Érettségi tablóra nem tellett, (vagy nem volt pénzünk), – ((akkor volt a pénzvillám történetében egyedülálló mértékű infláció, a Forint augusztusban jött)) "emlékünket őrizze ez a Búcsúzó"... emlékéül állna a háborút viselt osztálynak. (Mint pl. Lázár Szabolcs, Váczi Bandi, Somogyi Árpád, Szabó Imre, Rácz Miklós – az ismertebbek a többi közül.)

Búcsúzó

Végsőt csendüle már nekünk ez az Iskolacsengő.

Elhal a hang, csak a szívünkben szól visszaverődve,
s most mielőtt megnyitnánk végre azt a kilincset,
melyre a Sors feketén, komoran pingálta fel Élet,
ím idejöttünk, hogy nyolc évre visszatekintve
végezetül mondjunk egymásnak búcsúbeszédet.

Jó gimnáziumunk tefeléd nézünk legelőször.
Hosszú éveken át mindig hűnek bizonyultál,
tátongó kapudon hányszor mentünk mi keresztül
és a padok mélyén nyeltük be a szellemi mannát.
Emlékszel mireánk, amikor még kurta ruhában,
kis nebulóként somfordáltunk nagy folyosódon?
Most már nyolcadik éve bolyongunk oszlopaid közt
és a rövid nadrág megnyúlott, hosszúra nőtt meg,
kis nebulókból így váltunk maturandus urakká.
Ehhez a megfelelő keretet mindig te adád meg,
bárhova hajt is a sors téged soha nem feledünk el.

Most a tanárokhoz fordulok nagy szeretettel,
s még mielőtt elbúcsúznánk az kérem önöktől,
hogya hibáztunk azt mihamar küldjék feledésbe,
s tartsanak egytől-egyig minket jó tanulóknak.
Most, hogy végihez ért nyolcéves pályafutásunk,
édes meg keserű percek hada tűnik elénk.
Jaj, keserű volt- hogya sötéten jött a szekunda
és hogy örült a fiú, amikor megkapta az egyest.
Szép volt vagy keserű? Nem tudjuk. Egy csak a biztos
minden: meggyönyörül, ha az ember visszatekint rá
és Shakespeare szavait felidézve rebegjük örömmel:
Hogya a vége remek, az egész egyszerre remek lesz.

És ti diákok, kik még mindig jártok az úton,
melynek nyolcadikos létünkre a végihez értünk,
kérünk benneteket ne feledjétek el soha minket.
Sok közös élmény fűz hozzátok, s érzi a szívünk
a szakadás szomorúságot hágy bent kebelünkben,
ám a diákkor végihez értünk, válni muszáj hát,
itt van az óra derék pajtásaim, áldjon az Isten.

Jó Laci bátyánk, mostan utolszor hallja beszédünk.
Búcsúzókat mondunk, de ne várjon hosszú beszédet.
Sok kínos perctől mentett meg minket a csengő,
mellyel az órák befejezését szokta jelezni,
hálából most azt kívánjuk jó Laci bátyánk:
még ötven kerek esztendőn át rázza a csengőt.

Mégegyszer búcsút mondok minden nevelőnek,
mégegyszer búcsúzom tőletek ittmaradottak,
mégegyszer búcsút mondunk kendnek Laci bácsi
és tefeléd gimnáziumunk így szól a beszédem:
Jó gimnáziumunk áldjon meg az Isten örökre!

Hardicsai Béla

(Elhangzott 1946. június havában a Karcagi Református Nagykun Gimnázium udvarán,
ballagásunk alkalmából.)